

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XLI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

gemit: multa in bello accidere reputans, quæ victoribus ipsis non placeant. Sed quis sciens compri-
met Martem? Vbi vidit adductum cygneo capite pontificem, & reliquias sancti Stephani, quasi in triumpho adductas, fuscataq; de incendio, demisso vultu, lachrymas dedit, humanarum rerum mutationem mente pertractans. Misit episcopum in Erteneborg in liberam custodiam, prapositum in Zegeberg. Domina verò Mathildis pietatis viscera laxauit in captiuum pontificem, honorabat in illo summum sacerdotem Christum, vestibis satis bonis procurans all euare captiuitatis incommodum. Inde vbi dux in Luneburgum descendit, iussit adesse episcopum: increpatumque de multis in se molitionibus, liberum abire permisit, amicitiamque colere monuit. Ille autem vbi in Hugesborg applicuit, senio accessisse sentit incommoda curarum ac carceris, infirmatusque intra paucos dies reddidit spiritum. Interea milites illius de arce Horeborg non temperarunt ab incursionibus in terram ducis: Ille autem preparatis in oppugnationem rebus, arcem euertit & solo æquauit.

CAPVT XLI.

Interea verò Bernhardus de Anehold ducatum Saxonie solo adhuc titulo tenuit: nam Henricus dominus peregit. Archiepiscopus autem Coloniensis ducatum Westphalie non dimisit: nec vnquam redijt in ditionem Henrici. Proximo autem vere, dux expeditionem fecit in Thuringiam, & incendio vastauit urbem Northusen: Cui occurrit Ludouicus prouincialis comes cum multitudine magna: commissumq; est prælum inter eos, & fugati sunt Thuringi: & captus est Ludouicus cū Hermannus fratre, comite Palatino. Reuersus est in Brunsvicum victor cum opima prada. Adhuc enim prospera fuere.

fuere Henrico omnia in qua descendit praelia in occupatores dominiorum suorum. Nam Westphalia inuadentes repulit, ut diximus, in Halrefeld. Superiore autem Saxoniam auferentes, iure, ut asseruere, Imperialibus nescij, hoc modo ultus est. Saxonia vero titulum praefrens Bernhardus, usque adhuc quietus permansit, quod nihil ille armis attentauit. Cum ergo Henricus de victoria latus domi consideret, Adolphusq; Holsatorum comes illi gratularetur, veniam poscens, ut diximus, redeundi in sua: Guncelinus in Zwerino comes, usque in illud diem amicissimus Adolpho, nescio quid liuoris in nouissima expeditione collegit in eum. Tum in conspectu ducis expostulans, iracundiam profudit, Adolphum insimulans, in quo semper animo fuisse in ducem, & in omnes qui illi fideliter ministrarent: Et quomodo, inquit, temperet ab iniuria subditorum, qui principi suo non est veritus aduersari, captiuos in suam sortem deputans, quos ceteri, ut dignum erat, principi consignarunt? Tum Adolphus iunior, seniori deferens Guncelino, non ita, ut ille, efferebat: Et quid est, inquit, Gunceline, de quo me coram domino meo tam grauitur insimulas? Ego me semper impluisse recognosco, quae fidei, quae integritatis sunt, neque unquam honori tuo defui: sciens te parentis mei commilitonem, patris te semper loco honorari: Si quid est a me perperam gestum, coram velim eloquere, nihil utrum ambagibus, nec occultis me criminationibus insimules: Si quid est meum quod principi meo displiceat, paratus sum omnium reddere rationem, modo, quid ille iubeat, intelligam. Dux omnia dissimulanter accepit, ut apparet, eius voluntate institutam a Guncelino expostulationem. Tum versus in Adolphum: Satis mihi, inquit, tua est comperta integritas, probata fides: attamen inpra-

fentiarum apparebit, quo sis in me animo, si captiuos, quos tenes, in commune conferas: vt exemplo sis alijs, & ne ipsi distrabant, quisq; suos, in meum prauidiciu. Habebat autem captiuos septuaginta duos. Tum Adolphus: Ego, inquit, tibi princeps illustris, animo, corpore, rebus, obsequi semper sum paratus: Vides in hac me expediti- one, iumentis, seruis & rebus penè omnibus destitutum, aris alieni multum contraxisse: quod si captiuos inu- deas tibi militanti, pedes domum abire compellor: arbi- tror autem hoc, neque tuo, neque meo, satis honori con- ducere. Auersus autem dux vultu, comitem dimisit. Questus est autē Adolphus amicis criminationes Gun- celini, & impetrata abeundi licentia, retraxit se à du- ce: & ex illo die alienatus, sensit in illū hostilia. Tentus autem vnus ille comitatum virunque, Scowenborg atq; Holsatiam. Dux arma post illum misit: & vbi hostilia sentire cognouit, insit expugnare arcem Zegeberge at- que Plone: Et Plonense facile deiecerunt praesidium: Ad arcem autē Zegeberge diu hesitatum est, quod firma- ta in monte, non facile adiretur. Inerat mater comitis Adolphi cum non contemnenda militum manu. Bern- hardus de Raceburgo comes, duci seruiens, oppugna- bat: Perstiterant autem infatigabiles, donèc adimerent obses aquationem, vt siti premerentur: Tum dediti- onis facta mentio. Abijt autem mater comitis in Scowen- borg, quo loco iam comes ipse confederat. Dux autem Plone praefecit Marcradum Holsatorum praefectum: in Zegeberge autē Lippoldū quendam, natione Bauarū, & hac secūda vice exturbati sunt comites de Holsatia. Primum quidē primus Adolphus à Ludero duce, postea imperāte, institutus, in pace quieuit in terra: Deinde fi- lius eius huius Adolphi pater, pulsus est cū Herici Leonis

pater

patre ab Alberto marchione, & redijt cum eodē: Nunc altera vice ab Hērico pellitur Adolphus tertius, is, quem casus apud Demyn pater admodum paruulum reliquit.

CAPVT XLII.

Imperator Fridericus audiens Henricum destitutum Imperij beneficijs, prosperē in hostes agere, sententiam in eum suam ipse exequi properabat. Ergo exercitu valido conscripto, descendit in Saxoniam: nec erat, qui venientem Imperatorem, & suo honore, & Henrici odio non cupidē exciperet. Transierunt quoque nonnulli ad Imperatorem, timore perciti, qui à parentum suorum memoria, semper duci parebant, Hartesborg, Leuenborg, Blankenborg, Henneberg, Regensteen. Horum praesidi-
orum comites cesserunt Imperatori. Conuertit autem exercitum ad expugnandam arcem Lichtenberg, quia contumaciam ostendere videbantur qui tenuerunt. Sed tamen, cum defensorem nullum prospicerent, Casati cesserunt. Circa quos dies mortuus est Casimirus dux Pomeraniae, Henrico satis iunctus: Nā Buggeslaus Imperatori tributa persoluit. Arcem Hartesborg, tanquam Saxonia grauitè imminentem, Imperator iussit reparari. Qui verò inerant arci Waldenberg, munitioni fidentes, aliquandiu restiterunt: Sed & illi cesserunt victori. Interea Henricus dux, non ignorans propinquare Imperatorem, communiuit arces ad Albim & in Holsatia, sperans virtuti Imperatoris illudere, si non posset elidere. Bernhardum autem comitem de Raceburg insinulauit, quod in eum cum ceteris coniurasset, instituto tradimento: vt inuitatum in arcem Raceburgi, vinctum traderet Imperatori. Turbatus ille inaudita re, obstupuit: & cum nihil dignum respondere videre